

ЖИТНОТО ЗЪРНО

От златната люлчица на високия житен клас житното зърно оглеждаше цялото поле:

— Колко хубав е светът и милувката на слънцето!

В слънчев летен ден, всред песни и радост, житното зърно бе пренесено в обширен и чист двор.

— Колко добри са и хората! Всички ми се радват! Особено децата. Подскачат, пляскаят ръчички и повтарят: „Ех, че хубав хляб ще имаме, а всеки празник и питка“... .

С много свои братя и сестри житното зърно бе насипано в здрави и широки хамбари. Там бе сенчесто. През дървените пресеци нахлуваше свеж въздух. Само нощем ставаше страшно. Мустакати муцунки с остри зъби непрекъснато чегъртаха.

— Пазете се, — шепнеха житните зърна и се притискаха едно към друго, — това са страшните мишки, ненаситните мишки! . .

Понякога идваше и стопанинът. С голям дървен шиник загребваше той от житото. Докато живият поток на зърната се изливаше в струнения чувал, житното зърно слушаше около себе си прощални охкания:

— Горките наши братчета и сестричета! Тях не ще ги видим вече! Нито едно зърно, което отива на воденицата не се връща... .

Дойде денят, когато и нашето зърно се изправи пред стопанина. Лицето на стопанина не бе страшно. Той се усмихваше:

— Ето най-хубавите зърна! От тях ще взема за посев.

Житното зърно поласкано от похвалата трепна и, скоро ведно с други свои събратя, попадна в дисагите за утрешната оран.

След посева то попадна в земята. Там бе влажно и топло. Житното зърно набъбна и бе готово да се разпука. Но какво е това? Над земята се понесе ужас! Ден и нощ виеше леденият вятър. Студът скова земята така дълбоко, че житното зърно се сви и почти примря. Ден след ден минаваха. Заровено в мрак и студ, житното зърно си казваше:

— Не, няма да видя вече слънцето! Никой не ще разчули ледените окови!